

Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ

Υπό του κ. Κ. ΑΡΛΙΩΤΗ
Διοικητού τής Έθνικής Κτηματικής Τραπέζης

Ο νεοπαγής Όργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως άποτε-
λει νέαν σελίδα εις τήν μακράν ήδη ιστορίαν τής μεταπολεμικής μεταξύ των δια-
φόρων Κρατών του κόσμου οικονομικής συνεργασίας.

Παρακαλώ να μοι επιτραπή βραχεία ιστορική αναδρομή, τήν οποίαν θεωρώ
αναγκαίαν διά να άπεικονίσω τήν μεταβολήν και τούς πρός αυτήν σχετικούς λό-
γους, διά τής οποίας, ό,τι σήμερα άποκαλείται «Όργανισμός Οικονομικής Συνερ-
γασίας και Αναπτύξεως» (Ο.Ο.Σ.Α.), υποκατεστάθη εις ό,τι υπήρξε μέχρι του
παρελθόντος έτους αυτήν, περίπου, τήν εποχήν, ό «Όργανισμός Ευρωπαϊκής Οίκο-
νομικής Συνεργασίας» (Ο.Ε.Ο.Σ.) και τήν σχέσιν του σημερινού όργανισμού πρός
τόν προϋπάρχοντα τοιοϋτον.

Εκ πρώτης όψεως και ίσως προχείρως θα ήδύνατο να ειπη τις ότι επρόκειτο
περί άπλής ανανεώσεως του Ο.Ε.Ο.Σ., ήτις επεχειρήθη πέρυσιν μετά 12ετη περί-
που δίον αυτού — και υπήρξεν επιτυχής ό βίος οϋτος — και ότι ό Ο.Ο.Σ.Α. υπο-
κατεστάθη εις τήν θέσιν του προκατόχου του Όργανισμού διά τής άποβολής εκ του
τίτλου αυτού μιās μόνον λέξεως, τής λέξεως «Ευρωπαϊκός», και τής αντικαταστά-
σεως αυτής διά μιās έτέρας μόνης λέξεως, περισσότερο άκαθορίστου έννοιας, τής
λέξεως «Ανάπτυξις».

Αλλά, είναι, άκριβώς, ή άποβολή αυτή τής μιās λέξεως και ή αντικατά-
στασις αυτής διά τής δευτέρας, ήτις ενέχει όλην τήν σημασίαν και όλην τήν δύ-
ναμιν τής γενομένης υποκαταστάσεως εις τόν πρότερον όργανισμόν.

Τψ όντι, εις τās παραμονάς του 1961, ό Ο.Ε.Ο.Σ., όστις άπέτελεσε τόν κεν-
τρικόν φορέα μέσω του όποιου, κυρίως, ενεργήθη ή οικονομική άνασυγκρότησις τής
Ευρώπης — με τήν συμπαγή και όγκώδη, άνευ προηγουμένου έν τή παγκοσμίω
ιστορία, Αμερικανικήν βοήθειαν και επένδυσιν, τυποτικώς γνωστήν ως τό «Σché-
διον Μάρσαλ» — έθεωρήθη παρ' όλων των συμμετεχόντων εις αυτόν ότι ειχεν εκ-
πληρώσει τούς άντικειμενικούς σκοπούς του, οικονομικούς και πολιτικούς ως ήσαν
όυτοι.

Η οικονομία των πλείστων εκ των Χωρών του Ο.Ε.Ο.Σ. άνασυνεκροτήθη, έ-
μελετήθησαν αι εις αυτάς κρατούσαι οικονομικαι συνθήκαι, προπαρασκευάσθη τό
έδαφος διά τήν μετατρεψιμότητα των ευρωπαϊκών νομισμάτων μέσω τής Ευρωπαϊ-
κής Κοινότητος. Πληρωμιά, παρεσχέθη τεχνική βοήθεια εις άς χώρας ήτο τοϋτο
άπαραίτητον και ει τι άλλο. Οβτω πως έχόντων των πραγμάτων δέν άπέμενε πλέον
πεδίον δράσεως διά τόν Ο.Ε.Ο.Σ., του όποιου ή ύπαρξις έπερατώθη ουσιαστικώς
πρό τής τυπικής καταργήσεώς του. Έκτός όμως των άνωτέρω οικονομικών επιτευ-

γμάτων ὁ Ο.Ε.Ο.Σ. κατέλιπε καὶ ἄλλο πολύτιμον ἔργον, ἥτοι σοβαρὰν πείραν εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν διεθνῶν προβλημάτων, τὴν διαπίστωσιν ὅτι ἡ διεθνὴς συνεργασία δὲν εἶναι ἀπλῶς χρήσιμος ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένη καὶ ὅτι ἔπρεπε ὡς ἐκ τούτου νὰ συνεχισθῆ, καί, τέλος, τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν κρατῶν οἰκονομικὴ βοήθεια δύναται καὶ πρέπει νὰ χρησιμοποιοθῆ ὡς σοβαρὸς παράγων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διεθνοῦς πλέον οἰκονομίας καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ βιοτικῆ ἐπιπέδου ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον.

Πράγματι, πλὴν τῆς οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἐπ' ἤρχοντο, ἐν τῇ μεταξὺ καὶ ραγδαίως, εἰς τὴν διεθνήν κατάστασιν μεταβολαί, αἵτινες ὑπεχρέωσαν τὰ Κράτη τοῦ ἀπῆρτιζον τὸν Ο.Ε.Ο.Σ. νὰ ἐνθυμηθοῦν, μετὰ τὴν σειρὰν τῶν καὶ αὐτά, ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι Χῶραι μηδὲν ἢ ἐλάχιστα, οἰκονομικῶς καὶ πολιτιστικῶς προηγμένοι, ὅπως τὰ πάμπολλα νεοπαγῆ κράτη ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, ἢ Χῶραι ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ Εὐρωπαϊκῇ Ἠπειρῷ καὶ μάλιστα εἰς τὴν δυτικὴν αὐτῆς περιοχὴν, ἀντιμετωπίζουσαι, πᾶσαι, τὸ ζωτικὸν πρόβλημα τῆς συγκροτήσεως ἢ καὶ ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας τῶν δίχως ἐπαρκῆ τὰ οἰκονομικὰ καὶ τεχνικὰ πρὸς τοῦτο μέσα καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν ἀκόμη ὅτι αἱ Χῶραι αὗται, πᾶσαι, ἔπρεπε — καὶ πρὸς τὸ συμφέρον ὅλου τοῦ πολιτισμένου καὶ ἀνασυγκροτηθέντος ἐν τῇ μεταξὺ Δυτικῆς κόσμου — νὰ αἰσθανθοῦν καὶ αὐταί, μετὰ τὴν σειρὰν τῶν, ὅτι δὲν ἦσαν μόναι εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιβιώσεώς των.

Η ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ Ο.Ο.Σ.Α.

Προφανῶς, μετὰ αὐτὴν τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς τοιαύτης πραγματικότητος τὰ Κράτη τῆς Δύσεως φθάνουν ταχέως εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς συστάσεως ἐνὸς νέου ὀργανισμοῦ καταλαμβάνοντος τὴν γῆσιν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., ἐνὸς ὀργανισμοῦ εὐρυτέρου, ὑπερευρωπαϊκοῦ, πλέον, χαρακτηῖρος, μετὰ τὴν ἐνεργὸν εἰς αὐτὸν συμμετοχὴν τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Καναδά, ἅτινα δύο κράτη συμμετεῖχον ὡς παρατηρηταί μόνον εἰς τὸν προηγούμενον ὀργανισμόν. Οὕτω τὴν 14ην Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑπεγράφετο ἐν Παρισίοις ἡ σύμβασις περὶ συστάσεως τοῦ Ο.Ο.Σ.Α. ὑπὸ τῶν 20 κρατῶν τοῦ Δυτικῆς κόσμου, τοῦ ἀπῆρτιζαν οὕτω τὸ οἰκονομικόν, ὡς θὰ τὸ ἀπεκάλουν, NATO καὶ τὴν 30ὴν παρελθόντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἤρξατο λειτουργῶν ἐπισημῶς οὗτος.

Ἡ διευρυνσις τοῦ Ο.Ο.Σ.Α. διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτόν, πλὴν τῶν χωρῶν μελῶν τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ., τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Καναδά εἶναι συνέπεια τῶν εὐρυτέρων σκοπῶν οὗς οὗτος ἐπιδιώκει. Αἱ δύο αὗται ἰσχυραὶ οἰκονομίαι, αἵτινες συμμετέχουσι καὶ εἰς τὸ NATO, δύναται νὰ συμβάλλουν πολλαπλῶς καὶ σημαντικῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου Ὄργανισμοῦ. Ἡ ὅλη ὀργάνωσις ἀναπροσημύθη πρὸς τὰς κρατούσας σήμερον συνθήκας, πολλαὶ ὅμως ὑπηρεσίαι παραμένουν ἀμετάβλητοι, ἵνα οὕτω ἀξιοποιηθῆ δεόντως ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν κτηθεῖσα πείρα.

Ὁ Ο.Ο.Σ.Α. ἀπεκλήθη διάδοχος τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. Ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος τινεῖς ἰδιαιτέρως τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ο.Ο.Σ.Α. ἀποτελεῖται, ὡς ἐλέχθη, κατ' ἀρχὴν ἐκ τῶν Χωρῶν αἵτινες ἀπῆρτιζον τὸν τερματίσαντα τὸν βίον τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ οὐδὲν ὑποδηλοῖ ταυτοτήτα σκοπῶν καὶ ἀλλαγὴν μεθόδων δράσεως. Πράγματι ὁ Ο.Ε.Ο.Σ., ὡς εἶπον προηγούμενος, ἀπετέλεσε μίαν ὀργάνωσιν μεταξὺ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου καταστραφειῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἀρίστη δυνατὴ χρησιμοποίησις τῆς ὑπὸ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς χορηγηθείσης βοηθείας διὰ τὴν οἰκονομικὴν τῶν ἀνασυγκροτήσιν.

Γενικώτερον, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ ὅτι ἡ ὑπαρξις τοῦ Ο.Ο.Σ.Α., ὡς ἄλλως τε καὶ οἰουδήποτε ἄλλου διεθνοῦς ὀργανισμοῦ, μαρτυρεῖ ὅτι αἱ χῶραι αἵτινες τὸν ἀπαρτίζουν ἔχουσι κοινὰ συμφέροντα ἢ ἀντιμετωπίζουσι κοινὰ προβλήματα, τῶν ὁ-

ποίων ή λύσεις επιβάλλει συντονισμόν ενεργειών και έναρμονισμόν τής ύφ' εκάστης χώρας ακολουθητέας πολιτικής πρὸς εκείνην τῶν ἄλλων χωρῶν. Αἱ τοιαῦται διεθνεῖς ὀργανωτικαὶ μορφαὶ ἐπληθύνθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μὲ ταχύτητα ὄντως θεαματικὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ συνέπειαν τῆς ὁλονὲν ἐντεινομένης ἀλληλεξαρτήσεως μεταξὺ τῶν χωρῶν, ἣν ἐπέφερον αἱ τεχνικαὶ τελειοποιήσεις εἰς τὸ πεδῖον τῆς οικονομικῆς δράσεως. Πλὴν, ὅμως, προκειμένου νὰ δοθῇ πλήρης ἡ εἰπεδῖον τῆς οικονομικῆς δράσεως. Πλὴν, ὅμως, προκειμένου νὰ ἀναλυθοῦν κάπως εὐρύτερον αἱ διεθνεῖς συνθηκῶν τοῦ Ο.Ο.Σ.Α., θὰ πρέπει νὰ ἀναλυθοῦν κάπως εὐρύτερον αἱ διεθνεῖς συνθηκαὶ αἰτινες ἐπέβαλον τὴν σύστασίν του ὡς και οἱ εἰδικώτεροι σκοποὶ οὗς οὗτος ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπιδιώξῃ.

Η ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ἐν πρώτοις, ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ διατήρησις τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐλευθεροκόσμου κατέστησεν ἀπαραίτητον τὴν ἀμυντικὴν του ὀργάνωσιν και οὕτω ἐδημιουργήθη τὸ NATO, τοῦ ὁποῖου ἡ στρατιωτικὴ ἰσχὺς ἐπιδιώκεται νὰ αὐξάνηται καὶ τὰ τὸ μέγιστον δυνατὸν και συμφώνως πρὸς τὴν νεωτέραν τεχνικὴν τῶν ὀπλων οὕτως ὥστε αὐτὴ νὰ δύναται νὰ παράσχη ὄντως ἐγγυήσεις ἀποτελεσματικῆς ἀμύνης εἰς περίπτωσιν ἐπιθέσεως. Πλὴν, ἡ ἐνίσχυσις τῆς ἀμυντικῆς ἰκανότητος τῆς Δύσεως προκαλοῦσα τὴν ἀδξήσιν τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν ἐπιβάλλει τὴν εὐρυτέσων κατανομήν αὐτῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρῶν. Πέραν τούτου, ἤρχισε νὰ γένηται νοητὸν ὅτι εἰς ἰσχυρὸς στρατιωτικὸς μηχανισμὸς δὲν ὑπόσχεται πολλὰ ὅταν ἡ κοινωνικο - οικονομικὴ κατάστασις δὲν εἶναι ἰκανοποιητικὴ. Ὁ διὰ τῶν ὀπλων πόλεμος δὲν ἤρχισε θεθαίως ἀκόμη, εἶναι δὲ πολὺ πιθανόν, ὡς πάντες εὐχόμεθα, νὰ μὴ ἀρχίσῃ ποτέ. Ὁ οικονομικὸς ὅμως πόλεμος διεξάγεται ἤδη ἀπὸ μακροῦ και εἶναι βέβαιον ὅτι οὗτος θὰ καθορίσῃ τελικῶς τίς ἐκ τῶν δύο συνασπιστῶν θὰ ἐπικρατήσῃ. Εἶναι γενικῶς γνωστόν, ἐξ ἄλλου, ὅτι χῶραι ἐπιτυχοῦσαι τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ τῶν ἐπιπέδου οὐδένα κίνδυνον διατρέχουν ἐξ ἐπικρατήσεως ἀνατρεπτικῶν τάσεων. Κατὰ ταῦτα, ὁ ἐλευθερος κόσμος ὄφειλε νὰ συνεργασθῇ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀμύνης του εἰς τὸν στρατιωτικὸν ἀλλὰ και τὸν κοινωνικὸν τομέα και τὴν ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνωτέρω, ἐνδεχομένως δὲ και ἄλλων, προβλημάτων τῆς ἐποχῆς μας. Τῆς καθαρῶς στρατιωτικῆς ἀμύνης ἀποτελοῦσης ἔργον τοῦ NATO, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ γίνῃ ἤτο ἡ συνεργασία εἰς τὸν οικονομικὸν και κοινωνικὸν ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶπεν ἡ ὀργάνωσις ἐνδὸς οικονομικοῦ, ὡς προείπον, NATO. Τοῦτο ἀκριβῶς καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ Ο.Ο.Σ.Α.

Δεύτερον: Κατέστη σαφές, ὅτι ἡ λειτουργία τῆς οικονομίας εἶναι περισσότερο ἀπρόσκοπος και ἡ ἀπόδοσις αὐτῆς μεγαλύτερα, ὅταν τὰ ὄρια τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς, ἐντὸς τῆς ὁποίας κινοῦνται μὲ ἐλευθερίαν τὰ ἀγαθὰ και αἱ ὑπηρεσίαι, εἶναι εὐρύτερα. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν μεθοδικῶς νὰ τεθοῦν ἐκποδῶν οἱ διάφοροι φραγμοὶ ἐκ δασμῶν και ποσοτικῶν περιορισμῶν, ἵνα οὕτω ἐπέλθῃ διεύρυνσις τοῦ οικονομικοῦ χώρου τῶν διαφόρων χωρῶν. Θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι σημαντικαὶ και ταχέως ἐπληρώθησαν αἱ διεθνεῖς ἐξελίξεις εἰς τὸν τομέα αὐτὸν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν. Ἡ κοινοπραξία Ἄνθρακος - Χάλυθος, ὁ Ο.Ε.Ο.Σ., ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐπιτελείων και τέλος ἡ ΕΟΚ ἐπληρώθησαν ἀποδοτικὰ ἐπιτεύγματα εἰς τὴν προσπάθειαν διανοῆς εὐρυτέρων οικονομικῶν χώρων. Ἡ μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς ΕΟΚ συνεργασία δὲν εἶναι ἀπλῶς δασμολογικὴ. Εἶναι πολὺ ἐγγυτέρα τείνουσα εἰς τὴν οικονομικὴν και δι' αὐτῆς εἰς τὴν πολιτικὴν ἐνοποίησην αὐτῶν. Ἡ ἀξία τοῦ ἐπιτεύγματος αὐτοῦ ἐμφανίζεται πολὺ μεγαλύτερα, ἐάν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐθνολογικὰ και ἄλλα ἐμπόδια ἅτινα ἐχρειάσθη νὰ ἀρθοῦν ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Τοῦτο εἶναι ἐνθαρρυντικὸν σημεῖον προκειμένου νὰ κρίνωμεν τὰς δυνατότητας μᾶς διεθνούς συνεργασίας ἐπὶ δημοκρατικῶν βάσεων.

ΥΠΑΝΑΠΤΥΚΤΟΙ ΧΩΡΑΙ

Τρίτον: Ἐνῶ εἶχεν ἐπιτευχθῆ ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως τοῦ πλείστου τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, αἱ πλείστα τῶν χωρῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου ἐξηκολούθουν, ὡς ἐλέχθη, νὰ παραμένουν ὑπανάπτυκτοι. Τοῦτο σημαίνει, πλὴν ἄλλων, ὅτι αἱ δυνατότητες συμμετοχῆς τῶν χωρῶν αὐτῶν εἰς τὸ διεθνὲς ἐμπόριον εἶναι περιορισμένα, διότι, ὡς γνωστόν, τὸ ἐμπόριον ἀποκτᾷ ἔκτασιν καὶ σπουδαιότητα μόνον μεταξὺ οἰκονομικῶς προηγμένων χωρῶν. Καὶ ἐνῶ δυσκόλως θὰ ἤδύνατό τις νὰ ὑπερτιμῆσθ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐμπορίου ὡς παράγοντος τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῶν εἰς αὐτὸ συμμετεχουσῶν χωρῶν, τὰ ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἐμπορίου προκύπτοντα προβλήματα εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ εὑρουν ἱκανοποιητικὴν λύσιν.

Ταῦτα πάντα καθίστανται ἀπολύτως σαφῆ ἐξ ἀπλῆς ἐπισκοπῆσεως στατιστικῆς προσφάτως δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ ΟΗΕ, καθ' ἣν χωραὶ μὲ πληθυσμὸν ἴσον πρὸς τὰ 33% τοῦ συνόλου παράγουν τὰ 75% τοῦ συνόλου τῆς εἰς τροφίμα παραγωγῆς, καὶ ἔτι περαιτέρω ἡ Ἀσία ἀντιπροσωπεύουσα τὰ 50% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς συμμετέχει εἰς τὴν παραγωγὴν τροφίμων κατὰ 17% μόνον. Εἶναι συνεπῶς ἀναπότρεπτος ἡ δημιουργία γεωργικῶν πλεονασμάτων εἰς ὠρισμένας χώρας. Λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ζήτησις γεωργικῶν προϊόντων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀγορὰν εἶναι ἀνελαστικὴ, εἶναι πρόδηλος ἡ ἀνάγκη ἀγορᾶς πρὸς ἀποθεματοποίησιν ἐκ μέρους τοῦ κράτους, δημιουργουμένης οὕτω τεχνικῶς ἐλαστικῆς ζήτησεως, ἢ ἐξαγωγῆς. Ἐκρίθη ὅτι τὸ πρῶτον μέτρον δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀπότομον πτώσιν τῶν τιμῶν καὶ πληθωριστικὰς πιέσεις μὲ ἄλλας τὰς ἐντεῦθεν δυσμενεῖς συνεπειάς. Ἡ ἀπομένουσα λύσις τῶν ἐξαγωγῶν, ὅμως, τότε μόνον δύναται νὰ ἀποδωθῇ καρπούς, ὅταν τὸ διεθνὲς ἐμπόριον δύναται νὰ ἀπορροφήσῃ αὐτάς, ἤτοι, ἐν τελικῇ ἀναλύσει, ὅταν πολλαὶ χωραὶ παύσουν νὰ εἶναι ὑπανάπτυκτοι.

Τέταρτον: Βεβαίως, ἡ σημασία τῆς ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ τῆς τონώσεως τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν γεωργικῶν πλεονασμάτων. Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις ἐντείνει ἐπίσης τὴν ἀλληλεξάρτησιν μεταξὺ τῶν ἀναπτυσσομένων χωρῶν καὶ τῶν ἤδη ἀνεπτυγμένων τοιούτων, δημιουργουμένης οὕτω κοινότητος συμφερόντων, ἣτις καθορίζει σχεδὸν ἀποφασιστικῶς καὶ τὴν πολιτικὴν τοποθέτησιν τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι βεβαίως ἄνευ σημασίας ὑπὸ τὸ σημερινὸν καθεστὸς τῆς πολιτικῆς διαιρέσεως τοῦ κόσμου. Κατὰ ταῦτα, συμφέρον ἔχουν αἱ ἀνεπτυγμεναι χωραὶ, καὶ κατὰ μείζονα λόγον βεβαίως αἱ ὑπανάπτυκτοι τοιαῦται, νὰ συμβάλουν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τελευταίων. Τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἄλλως ἢ διὰ τῆς παρασχῆς βοήθειας.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Πέμπτον: Ὁ θεσμὸς τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας, τοῦλάχιστον εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰσαχθεὶς διὰ τοῦ σχεδίου Μάρσαλ, φαίνεται ὅτι προώριστα νὰ συνεχισθῆ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ μεγάλην σημασίαν καθιστάμενος οὕτω ἐν τῶν σπουδαιότερων χαρακτηριστικῶν τῆς ἐποχῆς μας. Ὡς δικαιολογία αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὑπὸ πολλῶν ἡ ἀνάπτυξις τοῦ αἰσθήματος ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν χωρῶν. Ἐλέχθη μάλιστα ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν τὰ προηγμένα κράτη νὰ περιορίζουν τὰς ὥρας ἐργασίας καθ' ὃν χρόνον ἀλλαγῆ ὑπάρχει πενία καὶ θῆ εἰς εὐρείαν κλίμακα. Τὸ ὕγιες τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς εἶναι βεβαίως ἀναμφισβήτητον, εἶναι ὅμως ἀμφίβολον ἂν αὕτη δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν οἰασθῆποτε ἐποικοδομητικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς. Καθ' ἡμᾶς, τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ συμφέροντα θεμελιῶν ἀπολύτως τὸν θεσμὸν τοῦτον.

τινά αυτόματον, τὴν ἐπίτευξιν τῶν δύο ἄλλων σκοπῶν. Ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὑπαναπτύκτων χωρῶν ἢ ἐνίσχυσις τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ διεθνoῦς ἐμπορίου ἐπὶ πολυμεροῦς βάσεως, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν τρίτον σκοπὸν τοῦ ὄργανισμοῦ, δὲν δύναται, νὰ ἔχῃ ἐννοϊάν τινα, τοῦτο δὲ διότι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης τείνει ἤδη νὰ καταστῇ γεγονός μετὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς ΕΟΚ καὶ τὴν ἀντιμετωπιζομένην διευρύνσιν αὐτῆς, εἰς τρόπον ὅστε νὰ μὴ ἀπομένῃ πλέον εἰς τὸν Ο.Ο.Σ.Α. πεδῖον δράσεως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτῆν.

ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ

Εἶναι πρόδηλον ὅτι εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τοῦ ὀ Ο.Ο.Σ.Α. θὰ συναντήσῃ δυσχερείας ὄχι μικράς, πολλάκις ἀνυπερβλήτους ἴσως. Πλὴν ὅμως αὐταὶ εἶναι συμφυεῖς πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν φύσιν τοῦ ἔργου τοῦ. Πρόκειται νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ δὴ τῶν ὑπαναπτύκτων. Τοῦτο προϋποθέτει θεαίως σοβαρὰν μελέτην τῶν δυνατοτήτων ἐκάστης χώρας, ἣτις ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Αὐτὸ τοῦτο τὰ περιεχόμενον τῆς ἐννοίας τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως δὲν εἶναι τι τὸ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, οὔτε τὸ ἀνυλαμβάνονταί πάντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Εἶναι ἐκδηλὸς ἡ τάσις ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς τὰς ὑπαναπτύκτους χώρας νὰ ταυτίζεται ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις πρὸς τὴν ἐκβιομηχανίαν. Καίτοι τοῦτο εἶναι κατ' ἀρχὴν ὀρθόν, θὰ ἐνδείκνυται ἴσως ἐνίοτε λύσεις διάφοροι, τὰς ὁποίας, ὅμως, θὰ βλέπουσιν μᾶλλον μετὰ δυσπιστίας αἱ ὑπανάπτουσαι χώραι. Ἄλλὰ ἡ δυσπιστία δὲν θὰ περιορίζεται μόνον εἰς αὐτό. Πολλάκις θὰ ἐκφράζονται φόβοι ὅτι δῆθεν οἱ ἰσχυροὶ ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ὑποδούλωσιν τῶν ἀδυνάτων. Καὶ πέρα τούτων. Ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν μελῶν ἐνδέχεται νὰ προκύβουσιν ἀμφισβητήσεις ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ κοινοῦ συμφέροντος καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀν' ἢ ὑφ' ἐκάστου τούτων ἀκολουθομένην πολιτικὴν ἀντιστρατεύεται ἢ ὄχι πρὸς αὐτό. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι θεαίως ἀπλῶς καὶ μόνον ζήτημα θεωρητικῶν ἀμφισβητήσεων ἀλλὰ καὶ ζήτημα πρακτικῶν ἐφαρμογῶν καὶ θὰ χρειασθῇ πολλάκις νὰ ληφθοῦν θαρραλέαι ἀποφάσεις καὶ νὰ ἐπενεχθοῦν εὐρεταὶ μεταβολαὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν μιᾶς χώρας. Ἐλέχθη ὅτι οὐδεμία χώρα θὰ εἶναι διατεθειμένη νὰ θυσιάσῃ τὸ ἴδιον συμφέρον χάριν τοῦ διεθνoῦς τοιαύτου, καὶ δὴ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐν εἶδος ἐξαναγκασμοῦ πρὸς τοῦτο. Ἡ τοιαύτη ἀποφῆς παραγνωρίζει τὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ κοινὸν συμφέρον εἶναι καὶ συμφέρον τῶν ἐπὶ μέρους χωρῶν, καὶ ἀντιθέτως ὅτι οὐδεμία χώρα δύναται νὰ ἐλπίζῃ θετικὸν ὄφελος ἐκ τῆς ἐπιδιώξεως συμφερόντων ἀντιστρατευομένων πρὸς ἐκεῖνα τοῦ συνόλου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ἀποκλείει τὴν χρησιμοποίησιν οἰουδήποτε ἐξαναγκασμοῦ καὶ ἀφήνει ὡς μοναδικὸν μέσον δράσεως τὰς διαπραγματεύσεις διὰ τῶν δημοκρατικῶν μεθόδων, τῆς ἰσοτιμίας καὶ τῆς εὐθύτητος.

Καὶ τώρα, ἐρχεται τὸ ἐρώτημα: Θὰ ἐπιτύχῃ ὀ Ο.Ο.Σ.Α. εἰς τὸ ἔργον τοῦ διὰ τῶν μεθόδων ἃς πρόκειται νὰ ἐφαρμοσῇ; Δι' ὅσους ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δύναμιν τῆς δημοκρατίας οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ περὶ αὐτοῦ. Τὴν πεποιθήσιν ταύτην ἐνίσχυει καὶ ἡ πείρα ἣν ἔχομεν ἐκ τοῦ προσφάτου παρελθόντος. Ἡ λειτουργία τοῦ Ο.Ε.Ο.Σ. ὑπῆρξε μία δωδεκαετῆς γόνιμος διεθνῆς συνεργασία καὶ ἡ ἴδρυσις τῆς ΕΟΚ ἐπετεύχθη διὰ παραμερισμοῦ παλαιῶν ἐθνολογικῶν ἀντιθέσεων θεωρουμένων μέχρι πρό τινας ὡς ἀνυπερβλήτων καὶ δι' ἐναρμονισμοῦ συμφερόντων ἄτινα ἐθεωροῦντο ὡς ἀντιτιθέμενα. Οὐδένα λόγον ἔχομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς διεθνoῦς συνεργασίας ἐξέλιπεν ἤδη. Ἀπεναντίας, εἰμῶθα βέβαιαι ὅτι τοῦτο θάβει συνεχῶς ἐνισχυόμενον.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος κατὰ τῆς ἐλευθερίας προέρχεται ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἐξαθλιώσεως τῶν λαῶν. Ὁ Ο.Ο.Σ.Α., ἀποβλέπων εἰς τὴν συνεχῆ ἄνοδον τοῦ βιοπι-

κού επιπέδου, πιστεύω, ότι αποτελεί την καλύτεραν ἐγγύησιν τῆς ἐλευθερίας ἀλλὰ πρέπει οὗτος νὰ τύχη τῆς ἀπεριορίστου συμπαραστάσεως ὄλων μας διὰ νὰ ἐπιτύχη πλήρως εἰς τὸ ἔργον του. Οἱ καιροὶ οὗς διερχόμεθα εἶναι, ἴσως, οἱ πλέον δύσκολοι τοῦ μεταπολεμικοῦ μέχρι σήμερον βίου ἡμῶν. Καιροὶ ὡς αὐτοί, εἰς ἓνα κόσμον διηρημένον γίνονται βαρεῖς, γίνονται ἐπικίνδυνοι. Εἰς ἡμᾶς, τὰς ἐλευθέρας Χώρας, τοὺς ἐλευθέρους Λαοὺς ἀπόκειται νὰ ἀποτρέψωμεν τοῦτο. Καὶ σχετικῶς ὡς ἔχωμεν ἐν νῦν τὸ ἐλληνικὸν ἀπόφθεγμα: «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί».